

ret for stor i Forhold til Hjelpekassernes Udgifter paa de Omraader, hvor det er deres Opgave at hjælpe. Jeg mener, det vil være rigtigt, at Kommunerne faar en Refusion paa $\frac{1}{3}$ af de Beløb, som de har til Hjelpekasseinstitutionen, idet jeg er fuldt ud enig i den Motivering, det ærede Medlem Hr. Hækkerup gav med Hensyn til dette Spørgsmaal.

Jeg vil derfor mene, at det er rigtigt og ogsaa forsvarligt at stemme for det af det ærede Medlem stillede Forslag om, at Beløbet forhøjes til 1 500 000 Kr.

Hækkerup: Den højtærede Indenrigsminister har selvfølgelig Ret i, at Tallene for Hjelpekassernes Ydelser for Finansaaret 1923—24 kan ikke foreligge endnu, men jeg vil spørge, om den højtærede Minister ikke er i Besiddelse af Tallene for 1922—23. Jeg har ikke set dem endnu; men i Tilfælde af, at den højtærede Minister er i Besiddelse af dem, kunde jeg ønske at vide, hvad der i det Aar er udredt gennem Hjelpekasserne.

Naar den højtærede Minister sagde, at Beløbet 750 000 Kr. er foreslaaet under Hensyn til Befolkningens Tilvækst og under Hensyntagen til Prisstigningen, kunde jeg ønske, at der ogsaa var blevet taget Hensyn til endnu et Moment, nemlig den økonomiske Krise, som Samfundet er inde i og har været inde i i de senere Aar, og som har ramt mange af de mest uskyldige og værgeløse, der ikke kan faa Hjælp paa anden Maade end gennem Hjelpekasserne. Det er navnlig ud fra den Betragtning, jeg har stillet Ændringsforslaget.

Naar den højtærede Minister syntes at ville mene, at mit Ændringsforslag ikke havde noget med Virkeligheden at gøre, vil jeg mene, at hele min Argumentation, da jeg havde Ordet forrige Gang, var en eneste Samling af Realiteter og virkelige Kendsgerninger. Jeg hævder fremdeles, at hvis man ikke vil fastsætte Statens Tilskud saa højt, at man dog tilnærmelsesvis kan yde Kommunerne den Trediedels-Refusion, som det vel egentlig er Lovens Forudsætning, at de skulde have, gør man Uret mod de vanskeligst stillede og overbebyrdede Kommuner, og en Uret, som de kan være fristet til at lade gaa videre til dem, der daarligst kan taale det: de trængende. Jeg henstiller derfor endnu en Gang til Ministeren

at stille sig velvilligt til dette Spørgsmaal. Der er ikke fra vor Side nogen Politik i det; det er kun et Spørgsmaal af rent human Art.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg har ikke sagt, at det ærede Medlem Hr. Hækkerup ikke har søgt at begrunde sit Forslag ved en Henviisning til Realiteterne; men jeg har sagt, at naar man fra det ærede Medlems Partis og Presses Side siden Fremsættelsen af Forslaget om Maksimalydelse til Hjelpekasserne har paastaet, at her skete et ondartet Angreb paa Hjelpekasseinstitutionen, saa siger jeg, at dette har ikke noget som helst med Realiteter at gøre, idet det, der foreslaas for Aaret 1924—25, er ganske det samme, som har været gældende for det Finansaar, vi i Øjeblikket er i.

Det ærede Medlem Hr. Hækkerup spurgte mig, om jeg kendte Opgørelsen for 1922—23. Den er endnu ikke tilendebragt. Der gaar ret lang Tid, inden man fra Kommunerne faar Opgørelserne over deres sociale Udgifter, som i Almindelighed indgives samlet, saa noget endeligt derom er jeg i Øjeblikket ikke i Stand til at sige. Men naar det ærede Medlem nu siger, at ud over Hensynet til Prisforhøjelsen siden Krigen og til Befolkningstilvæksten siden da burde der ogsaa tages Hensyn til de senere Aars økonomiske Krise, kan jeg i og for sig meget vel forstaa, at det ærede Medlem ræsonnerer saaledes. Men det ærede Medlem maa ikke glemme, at dette Hensyn er taget paa andre Love. Det er taget ved Bestemmelserne i Fattiglovens § 61, det er taget ved Gennemførelsen af Arbejdsløshedsloven. Ved dette og ved Adgangen til Sygekasserne for de kronisk syge og ved Invalideloven er med store Ofre fra Samfundets Side de vanskeligst stillede i vort Samfund paa meget virkningsfuld Maade blevet hjulpet. Derfor kan det ikke nytte, at det ærede Medlem i Forbindelse med dette Ændringsforslag og i Forbindelse med Hjelpekasseloven henviser til, at den tilstedeværende Arbejdsløshed begrundet Kravet om Stigning af Statstilskuddet og gør det rimeligt nu at forhøje dette til det dobbelte; thi dette saare beklagelige sociale Fænomen har man søgt at afbøde de værste Virkninger af gennem den Arbejdsløshedslovgivning, som er tilvejebragt, gennem de Ofre, man har bragt for at sætte offentlige